

Це Ти створив мене таким —
Неподужанним і слабким,
Невільником, хоч без ярма,
Немудрим з ясністю ума,
Хитким, неначе терези,
Веселим з усміхом сльози,
Сліпцем, що ходить навмання
З жагучим зором пізнання!
Чи це приємно так Тобі,
Що тяжко падаю в журбі,
Що дух мій ламлеться, як скло,
І рветься плоть, як барахло?

Скажи, навіщо був цей твір,
Що напівянгол, напівзвір?
Де ж у моїм єстві моє,
Що само з себе постає,
Що незалежне від Твоїх
Жадань — невже це тільки гріх?
Невже моє — це тільки зрив

Угод з Тобою та порив
До тих непрояснених сфер,
Де паном ходить Люцифер,
Невже свідомість, плач і сміх,
Це все Твоє — мій тільки гріх.
О, Боже, розлучи земне
З небесним — і врятуй мене!